

Oświadczenie Komisji

(2019/C 360/02)

Komisja zauważa, że Unia posiada wyłączną kompetencję zewnętrzną w zakresie oznaczeń geograficznych i przystępuje do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego jako strona we własnym zakresie. Wynika to z wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 października 2017 r. (sprawa C-389/15, Komisja przeciwko Radzie). Biorąc pod uwagę wyłączne kompetencje zewnętrzne UE, państwa członkowskie nie mogą stać się stronami Aktu genewskiego we własnym zakresie i nie powinny dłużej same chronić oznaczeń geograficznych nowo zarejestrowanych przez państwa trzecie należące do systemu lizbońskiego. Komisja – świadoma wyjątkowych okoliczności wynikających z faktu, że siedem państw członkowskich od dłuższego czasu stanowi strony porozumienia lizbońskiego i że posiadają one szeroko zakrojone prawa własności intelektualnej zarejestrowane na jego podstawie oraz że konieczne jest sprawne przejście na nowy system – wyjątkowo gotowa była zgodzić się, aby w tym konkretnym przypadku BG, CZ, SK, FR, HU, IT, PT otrzymały pozwolenie na przystąpienie do Aktu genewskiego w interesie UE.

Komisja zdecydowanie sprzeciwia się dalszym naleganiom ze strony Rady dotyczącym umożliwienia wszystkim państwom członkowskim UE, które chcą to uczynić, uzyskania upoważnienia do ratyfikowania Aktu genewskiego lub przystąpienia do niego równoległe z Unią, podając jednocześnie jako przyczynę uregulowanie prawa głosu Unii w świetle art. 22 ust. 4 lit. b) ppkt (ii) Aktu genewskiego, a nie wspomniane wyjątkowe okoliczności.

Komisja pragnie ponadto przypomnieć, że ponieważ Unia wykonuje swoje wewnętrzne kompetencje w zakresie oznaczeń geograficznych produktów rolnych, państwa członkowskie UE nie mogą mieć własnych krajowych systemów ochrony oznaczeń geograficznych.

Komisja zastrzega sobie zatem swoje prawa, w tym prawo do skorzystania ze środków odwoławczych przeciwko decyzji Rady, oraz, bez względu na okoliczności, uważa, że ten konkretny przypadek nie może stanowić precedensu w odniesieniu do jakichkolwiek innych istniejących lub przyszłych umów międzynarodowych/porozumień WIPO, w szczególności, ale nie tylko, w sytuacji gdy UE już sama ratyfikowała umowy międzynarodowe w oparciu o swoją wyłączną kompetencję.
